

Sygn. akt: I C 77/23 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 czerwca 2023 roku

Sąd Rejonowy w Głubczycach I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Kamil Nowecki
Protokolant:	sekretarz sądowy Bożena Piróg-Lipińska

po rozpoznaniu

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. z siedzibą w P.

przeciwko P. B.

o zapłatę

- oddala powództwo.
- ustala i przyznaje kuratorowi dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego r.pr. W. D. wynagrodzenie w kwocie 1107,00 złotych (jeden tysiąc sto siedem złotych 00/100), które nakazuje wypłacić ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Głubczycach.
- nakazuje pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Głubczycach kwotę 907,00 złotych (dziewięćset siedem złotych 00/100) tytułem kosztów pokrytych tymczasowo ze środków Skarbu Państwa.

Sygn. akt I C 77/23

UZASADNIENIE

Powód (...) Sp. z o. o. pozwem wniesionym do tut. Sądu 4 maja 2023 roku domagał się zasądzenia od P. B. kwoty 2.080,03 zł wraz z odsetkami maksymalnymi za opóźnienie od 21 listopada 2011 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że roszczenie wynika z umowy pożyczki z dnia 20 września 2019 roku.

Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Głubczycach wydał nakaz zapłaty 1 lutego 2022 roku zgodnie z pozwem, który nie został prawidłowo doręczony z uwagi na niemożliwość ustalenia adresu pozwanego.

Po doręczeniu do rąk kuratora procesowego, pismem z 17 marca 2023 roku r. pr. W. D. wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty, podnosząc zarzut nieudowodnienia roszczenia co do zasady i wysokości oraz wniósł o przyznanie stosownego wynagrodzenia i zwrotu wydatków.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Sp. z o. o. w W. 20 września 2019 roku wygenerowała dokument pod nazwą umowa pożyczki ratalnej nr (...) do ramowej umowy pożyczki nr (...) z dnia 22.11.2016 z danymi P. B., obejmującą projekt umowy pożyczki na kwotę 1.600,00 zł z prowizją 480,03 zł, (...) 818,26%

Dowód: wydruk k. 6

(...) Sp. z o. o. w W. 20 września 2019 roku dokonała przelewu w kwocie 1.600,00 zł na rachunek (...) 0000 0001 2283 (...)

Dowód: potwierdzenie przelewu k. 15

(...) Sp. z o. o. w W. 28 lutego 2020 roku otrzymała od (...) Sp. z o. o. w W. przelew na kwotę 136.245,55 zł.

Dowód: potwierdzenie przelewu k. 26

Sąd zważył co następuje

Powództwo w niniejszej sprawie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd oparł się na dołączonych do pozwu dokumentach.

Podkreślenia wymaga fakt, iż to strona powodowa powinna udowodnić, że określona wierzytelność jej przysługuje, tym bardziej, że jako wierzyciel dochodzący zaspokojenia wierzytelności, powinien wykazać podstawę (źródło) zobowiązania pozwanego, jak i jego wysokość. Zgodnie bowiem z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi określone dla siebie skutki prawne, tym bardziej, że ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów. Sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. Zgodnie bowiem z przyjętą linią orzecznictwa obowiązek wskazania dowodów, potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża przede wszystkim strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29).

Zdaniem Sądu brak było podstaw do ustalenia stanu faktycznego jedynie w oparciu o twierdzenia, które zostały zawarte w uzasadnieniu pozwu. Powód przedstawiając stan faktyczny sprawy, powołał się na umowę pożyczki wskazując wyłącznie datę zawarcia umowy i jej numer oraz załączając wydruk umowy. Wydruk nie zawiera podpisu pozwanego. Dołączone dokumenty z zakresu cesji wierzytelności nie zawierają pełnomocnictw dla osób podpisanych pod umową przelewu wierzytelności.

Powód w celu wykazania zasadności i wysokości dochodzonego roszczenia przedłożył jedynie umowę cesji wierzytelności bez stosownych pełnomocnictw oraz dowody przelewów bankowych. Powód pozbawił Sąd możliwości weryfikacji wierzytelności dochodzonej wobec pozwanej, w szczególności w zakresie legitymacji czynnej powoda, terminu przedawnienia oraz wymagalności roszczenia. W związku z powyższym Sąd został pozbawiony możliwości oceny zasadności roszczenia.

W tym miejscu wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 509 k.c. przelew wierzytelności oznacza przeniesienie wierzytelności oznaczonej co do tożsamości i dla skuteczności takiej transakcji konieczne jest precyzyjne oznaczenie przenoszonych wierzytelności. Oznacza to, że skuteczne wywodzenie uprawnień z faktu nabycia wierzytelności na podstawie umowy cesji wymaga udowodnienia bez wątpliwości, że do cesji konkretnej wierzytelności doszło.

Warunkiem otrzymania należności przez nabywcę jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi. Dlatego też żądanie zapłaty należności w sytuacji, gdy doszło do sprzedaży jej przez pierwotnego wierzyciela musi być udokumentowane w sposób wykluczający jakiegokolwiek wątpliwości dłużnika co do wierzyciela uprawnionego do zapłaty, szczególnie aktualizuje się to w sytuacji, gdy te same wierzytelności coraz częściej

przelewane są wielokrotnie i uczestniczą w tym podmioty profesjonalnie zajmujące się obrotem wierzytelnościami, co przybiera aktualnie coraz większy rozmiar (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 r., V CSK 187/06).

Należy również zauważyć, że żaden dokument złożony i powołany przez powoda nie dokumentuje kwestii wymagalności roszczenia. Brak również dowodu na to, że pozwany kiedykolwiek był wzywany do spełnienia świadczenia, przedmiotowa umowa obowiązywała i została wypowiedziana oraz na okoliczność właściwego umocowania osób podpisanych pod umową cesji wierzytelności.

Wobec powyższego, skoro powód nie wykazał w sposób, który nie budził wątpliwości, zarówno zasadności, jak i wysokości dochodzonego roszczenia, to zasadnym było oddalenie powództwa.

O kosztach Sąd orzekł w pkt. 2 i 3 na podstawie art. 98 k.p.c. W niniejszym postępowaniu do kosztów procesu należało wynagrodzenie i zwrot wydatków kuratora w kwocie 1.107,00 zł wypłacone do kwoty 200,00 zł z zaliczki uiszczonej przez powoda, a w pozostałym zakresie tymczasowo ze środków Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Głubczycach.

Wynagrodzenie kuratora Sąd określił na podstawie § 1 pkt 3 Rozporządzenia MS z dnia 9 marca 2018 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej i § 2 pkt 3 Rozporządzenia MS z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych przyznając wynagrodzenie w kwocie 900,00 zł odpowiadające nakładowi pracy kuratora oraz przyznając zwrot wydatków w kwocie 207,00 zł na podstawie § 2 Rozporządzenia MS z dnia 9 marca 2018 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej za zwrot kosztów dojazdu kuratora na trasie O. – G. – O. w wysokości nie przekraczającej należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju.

Na podstawie art. 113 ust. 1 u.k.s.c. Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 907.00,00 zł tytułem wynagrodzenia kuratora i zwrotu wydatków pokrytych tymczasowo ze środków Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Głubczycach.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak na wstępie.